

Kancelaria Radcy Prawnego FORTUNA

redaktor naczelny:

radca prawny Andrzej Fortuna

redakcja:

Kancelaria Radcy Prawnego FORTUNA

ul. Zawiszy Czarnego 6/1

80-433 Gdańsk

Nr wpisu do rejestru dzienników i czasopism: L.P. 1797

wydawca:

Andrzej Fortuna prowadzący

działalność gospodarczą pod nazwą

Kancelaria Radcy Prawnego FORTUNA

ul. Zawiszy Czarnego 6/1

80-433 Gdańsk

Biuletyn Nr 12/2017 z 31.07.2017 r.

I. ZMIANY W REGULACJACH

ZMIANA W ZAKRESIE PRZEDAWNIONYCH INFORMACJI UJAWNIANYCH PRZEZ REJESTRY DŁUŻNIKÓW

Ustawa 7 kwietnia 2017 r. o zmianie niektórych ustaw w celu ułatwienia dochodzenia wierzytelności (Dz.U. z 2017 r. poz. 933) wprowadza istotne zmiany w ustawie o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych.

Dla przypomnienia należy wskazać, że chodzi tu o rejestry dłużników, gdzie ujawniane są dane o dłużnikach i ich zobowiązaniach, przy czym – co istotne, przedawnienie długu nie ma wpływu na możliwość ujawniania tychże danych w rejestrze.

Nowelizacja nieco łagodzi powyższą regułę w zakresie konsumentów.

Wprowadzono bowiem art. 31 ust. 9), zgodnie z którym Biuro usuwa informacje gospodarcze nie później niż po upływie 10 lat od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne, jeżeli dłużnikiem jest konsument, przy czym w przypadku roszczeń stwierdzonych prawomocnym orzeczeniem albo ugodą zawartą przed mediatorem - nie później niż po upływie 10 lat od dnia stwierdzenia roszczenia.

Ponadto, do omawianej ustawy, dodano art. 21a, który daje możliwość wniesienia do biura informacji sprzeciwu w zakresie ujawnienia danych bezpośrednio przez dłużnika. Upřednio takie prawo dłużnika nie było sformułowane przez ustawę, ustawa jedynie przewidywała prawo wnioskowania przez dłużnika do wierzyciela o dokonanie zmiany wpisu w rejestrze.

Sprzeciw może dotyczyć nieaktualności, nieprawdziwości, niekompletności lub przekazania lub przechowywania niezgodnie z ustawą informacji gospodarczych mających status informacji aktualnych. Dłużnik powinien udokumentować okoliczności uzasadniające sprzeciw. W razie wniesienia przez dłużnika sprzeciwu biuro może zwrócić się do wierzyciela lub dłużnika o dodatkowe wyjaśnienia.

Na skutek wniesienia sprzeciwu, Biuro wstrzymuje ujawnianie informacji gospodarczych objętych sprzeciwem na okres do 30 dni - w przypadku uzasadnionego przypuszczenia, że dotyczą one zobowiązania, które nie istnieje lub wygasło. W pozostałych przypadkach biuro może wstrzymać ujawnianie informacji gospodarczych objętych sprzeciwem na okres konieczny do rozpatrzenia sprzeciwu nie dłuższy niż 30 dni. W szczególnych przypadkach okres 30-dniowy może być przedłużony na okres, który łącznie nie przekracza 45 dni od dnia wstrzymania ujawniania informacji gospodarczej

Przepisy powyższe wejdą w życie 13 listopada 2017 r.

KREDYT HIPOTECZNY- NOWE PRZEPISY KORZYSTNE DLA KONSUMENTÓW

W dniu 22 lipca weszła w życie ustawa z dnia 23.03.2017 r. o kredycie hipotecznym oraz o nadzorze nad pośrednikami kredytu hipotecznego i agentami (Dz.U. z 2017 r. poz. 819), która wdraża unijne dyrektywy i ma z założenia zapewnić większą ochronę konsumentów.

Ustawa wprowadza definicję umowy o kredyt hipoteczny, wskazując, że chodzi tu o umowę w ramach której kredytodawca udziela konsumentowi kredytu lub daje mu przyrzeczenie udzielenia kredytu zabezpieczonego hipoteką lub innym prawem związanym z nieruchomością mieszkalną lub przeznaczonego na sfinansowanie niezwiązanego z działalnością gospodarczą lub prowadzeniem gospodarstwa rolnego nabycia lub utrzymania:

- 1) prawa własności budynku mieszkalnego lub lokalu mieszkalnego stanowiącego odrębną nieruchomość, a także ich budowy lub przebudowy w rozumieniu ustawy Prawo budowlane;
- 2) spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu;
- 3) prawa własności nieruchomości gruntowej lub jej części;
- 4) udziału we współwłasności budynku mieszkalnego lub lokalu mieszkalnego stanowiącego odrębną nieruchomość lub udziału w nieruchomości gruntowej.

Ustawa definiuje także katalog podmiotów mogących udzielać kredytu hipotecznego – są to banki i podmioty podlegające pod regulacje prawa bankowego oraz spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe. Chodzi więc podmioty, które podlegają nadzorowi Komisji Nadzoru Finansowego. Wyeliminowano w tym zakresie firmy pożyczkowe.

Istotną zmianą jest także dyspozycja art. 6 nowowprowadzonej ustawy, która nakazuje udzielanie kredytu hipotecznego w walucie (albo jego indeksowanie do waluty), w której konsument uzyskuje większość swoich dochodów, ewentualnie lub posiada większość środków finansowych lub innych aktywów. Znaczącemu ograniczeniu ulega zatem możliwość udzielania kredytu w walutach obcych. W przypadku umowy o kredyt hipoteczny w walucie obcej konsument może dokonywać spłaty rat kapitałowo-odsetkowych bezpośrednio w tej walucie.

Szczegółowo uregulowano zasady zawierania umów o kredyt konsumencki, wprowadzając termin 21 dni od dnia złożenia wniosku o kredyt na przekazanie decyzji kredytowej. Decyzja kredytowa jest wiążąca przez okres co najmniej 14 dni od dnia jej przekazania klientowi, jednakże jeśli decyzja została przekazana przed dwudziestym pierwszym dniem od dnia złożenia przez konsumenta wniosku o kredyt, okres związania kredytodawcy decyzją kredytową ulega wydłużeniu o czas, o jaki dwudziestojednodniowy termin na przekazanie decyzji został skrócony. Chodzi tu o zapewnienie klientowi możliwości realnego porównania ofert kilku banków. Przed zawarciem umowy o kredyt hipoteczny, konsument powinien otrzymać na trwałym nośniku, sporządzone na specjalnym formularzu informacyjnym, zindywidualizowane informacje niezbędne do porównania kredytów hipotecznych dostępnych na rynku, oceny konsekwencji ich zaciągnięcia i podjęcia przez konsumenta świadomej decyzji dotyczącej zawarcia umowy o kredyt hipoteczny.

Wprowadzono także zakaz sprzedaży związanej – z wyłączeniem zaoferowania bezpłatnie prowadzonego rachunku, którego jedynym celem jest: gromadzenie środków finansowych przeznaczonych na spłatę kredytu hipotecznego lub obsługa kredytu hipotecznego lub zapewnienie kredytodawcy dodatkowego zabezpieczenia spłaty kredytu hipotecznego w przypadku zaległości w spłacie tego kredytu hipotecznego.

Nadto, ustawa reguluje warunki restrukturyzacji zadłużenia oraz bezwzględną zasadę, że w przypadku odrzucenia wniosku konsumenta o restrukturyzację zadłużenia albo bezskuteczności restrukturyzacji zadłużenia - kredytodawca, przed podjęciem czynności zmierzających do odzyskania należności, umożliwia konsumentowi sprzedaż kredytowanej nieruchomości w okresie nie krótszym niż 6 miesięcy. W przypadku, gdy kwota uzyskana ze sprzedaży kredytowanej nieruchomości jest mniejsza, niż wysokość zadłużenia konsumenta, kredytodawca - po pierwsze umożliwia spłatę pozostałego zadłużenia w ratach dostosowanych do sytuacji majątkowej konsumenta, po drugie - wyraża zgodę na wykreślenie hipoteki z księgi wieczystej kredytowanej nieruchomości, przy czym w odniesieniu do pozostałej części zadłużenia może żądać ustanowienia innego zabezpieczenia wierzytelności wynikających z umowy o kredyt hipoteczny. Przerzuca to na bank większe ryzyko związane z tego rodzaju wierzytelnościami.

Ustawa reguluje także kwestie związane z wcześniejszą spłatą kredytu – ustawiając bezwzględne prawo konsumenta to wcześniejszej spłaty całości lub części kredytu w każdym czasie i nakazując w tej sytuacji odpowiednie przeliczenie obciążeń w zakresie odsetek i kosztów, jednocześnie jednak przewidując możliwość zastrzeżenia pewnej rekompensaty dla banku z tytułu wcześniejszej spłaty.

Ustalono także, że konsument ma prawo, bez podania przyczyny, odstąpić od umowy o kredyt hipoteczny w terminie 14 dni od dnia jej zawarcia.

KANCELARIA RADCY PRAWNEGO

ZARZĄDZENIA PREZESA NARODOWEGO FUNDUSZU ZDROWIA W ZAKRESIE KONTRAKTOWANIA ŚWIADCZEŃ

W ostatnim czasie na stronie internetowej Narodowego Funduszu Zdrowia opublikowano nowe zarządzenia Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia:

- 1) Nr 64/2017/DSM z dnia 28.07.2017 r. - zmieniające zarządzenie w sprawie określania warunków zawierania i realizacji umowy w rodzaju leczenie szpitalne w zakresie: świadczenia w szpitalnym oddziale ratunkowym oraz w zakresie: świadczenia w izbie przyjęć;
- 2) Nr 63/2017/DGL z dnia 28.07.2017 r. - zmieniające zarządzenie w sprawie określania warunków zawierania i realizacji umów w rodzaju leczenie szpitalne w zakresie chemioterapii;

- 3) Nr 62/2017/DSOZ z dnia 26.07.2017 r. - zmieniające zarządzenie w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów w rodzaju: ambulatoryjna opieka specjalistyczna;
- 4) Nr 61/2017/DSOZ z dnia 26.07.2017 r. - zmieniające zarządzenie w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów w rodzaju leczenie szpitalne - świadczenia wysokospecjalistyczne;
- 5) Nr 60/2017/DSOZ z dnia 26.07.2017 r. - zmieniające zarządzenie w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej przez podmioty realizujące świadczenia koordynowanej opieki nad kobietą i dzieckiem oraz zmiany niektórych zarządzeń Prezesa NFZ;
- 6) Nr 59/2017/DSOZ z dnia 26.07.2017 r. - zmieniające zarządzenie w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów w rodzaju opieka psychiatryczna i leczenie uzależnień;
- 7) Nr 58/2017/DSOZ z dnia 26.07.2017 r. - zmieniające zarządzenie w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów w rodzaju świadczenia zdrowotne kontraktowane odrębnie;
- 8) Nr 57/2017/DSOZ z dnia 26.07.2017 r. - zmieniające zarządzenie w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów w rodzaju leczenie szpitalne;
- 9) Nr 54/2017/DGL z dnia 20.07.2017 r. - zmieniające zarządzenie w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów w rodzaju leczenie szpitalne w zakresie chemioterapii;
- 10) Nr 53/2017/DGL z dnia 20.07.2017 r. - zmieniające zarządzenie w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów w rodzaju leczenie szpitalne w zakresie programy zdrowotne (lekowe);
- 11) Nr 49/2017/DSOZ z dnia 04.07.2017 r. - zmieniające zarządzenie w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów w rodzajach rehabilitacja lecznicza oraz programy zdrowotne w zakresie świadczeń - leczenie dzieci i dorosłych ze śpiączką;
- 12) Nr 46/2017/DSOZ z dnia 29.06.2017 r. - zmieniające zarządzenie w sprawie warunków zawarcia i realizacji umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie podstawowej opieki zdrowotnej;

II. ORZECZNICTWO

UGODA W SPRAWIE MIARKOWANIA KARY UMOWNEJ W UMOWIE O REALIZACJĘ ZAMÓWIENIA PUBLICZNEGO

wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego z dnia 25 lipca 2017 r., sygn. akt V SA/Wa 2230/16

W omawianym orzeczeniu, Sąd zakwestionował dopuszczalność zawarcia ugody w sprawie miarkowania kary umownej, uznając, że instytucja ta może być stosowana jedynie przez sąd, ale już nie przez strony.

Miarkowanie kary umownej jest instytucją przewidzianą w art. 484 kodeksu cywilnego, który to przepis stanowi, iż co do zasady kara umowna należy się w zastrzeżonej wysokości – bez względu na wysokość poniesionej szkody, jednakże jeśli zobowiązanie zostało w znacznej części wykonane, albo gdy kara jest rażąco wygórowana - dłużnik może żądać zmniejszenia kary umownej.

Sąd w omawianym orzeczeniu wskazał, że w umowie odnoszącej się do zamówienia publicznego, na skutek ustalenia przez strony mniejszej kary umownej, niż wynikająca wprost z zapisów umowy, dochodziłoby do naruszenia art. 144 ustawy Prawo zamówień publicznych – a więc naruszenia zakazu dokonywania istotnych zmian umowy w stosunku do treści oferty. To natomiast byłoby niedopuszczalne.

Wyrok nie jest prawomocny.

**UCHWAŁA SĄDU NAJWYŻSZEGO W SPRAWIE PRZYŁACZA KANALIZACYJNEGO
ORAZ WODOCIĄGOWEGO**

Uchwała Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 czerwca 2017 r., sygn. III SZP
2/16

Sąd Najwyższy w składzie Siedmiu Sędziów uchwalił, że:

- 1) przyłączem kanalizacyjnym w rozumieniu art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków jest przewód łączący wewnętrzną instalację kanalizacyjną zakończoną studzienką w nieruchomości odbiorcy usług z siecią kanalizacyjną, na odcinku od studzienki do sieci kanalizacyjnej.
- 2) przyłączem wodociągowym w rozumieniu art. 2 pkt 6 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków jest przewód łączący sieć wodociągową z wewnętrzną instalacją wodociągową w nieruchomości odbiorcy usług na całej swojej długości.

Istota sprawy dotyczyła rozkładu obowiązków między osoby ubiegające się o przyłączenie do sieci kanalizacyjnej lub wodociągowej, a podmioty odpowiedzialne za świadczenie usług kanalizacyjnych i wodociągowych. Konkretnie chodziło o rozstrzygnięcie, w jakim zakresie osoba ubiegająca się o przyłączenie do wspomnianych sieci ma pokryć koszty podłączenia nieruchomości (a w rzeczywistości instalacji kanalizacyjnej lub wodociągowej zlokalizowanej w nieruchomości gruntowej) do sieci.

OPŁATA EGZEKUCYJNA NIE BĘDZIE POWIĘKSZANA O VAT

Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 27 lipca 2017 r., sygn. III CZP 97/16

Sąd Najwyższy, w składzie siedmiu sędziów, w odpowiedzi na zapytanie prawne jednego z sądów, podjął uchwałę o treści: „*Komornik sądowy nie może podwyższyć opłaty egzekucyjnej, pobieranej na podstawie art. 49 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (jedn. tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 1138 ze zm.), o podatek od towarów i usług*”.

Oznacza to, że opłata egzekucyjna naliczana przez komornika będzie musiała odpowiadać nominalnie kwocie wprost wskazanej przez ww. przepisy prawa, a nie być dodatkowo

powiększana o podatek od towarów i usług. Sąd Najwyższy uznał, że z perspektywy dłużnika opłata egzekucyjna ma charakter obciążenia publicznoprawnego, a takie – także co do wysokości - winny wprost wynikać z przepisów prawa. Nie ma tymczasem przepisu, który nakazywałby doliczanie do opłaty publicznoprawnej dodatkowego podatkowego obciążenia.

Przypomnieć należy, że opodatkowanie VAT opłaty egzekucyjnej w praktyce zaczęto stosować od połowy 2015 r., po zmianie przez Ministra Finansów jego interpretacji ogólnej poprzez uznanie komorników za podatników podatku od towarów i usług.

NA STAWKĘ PODATKU OD NIERUCHOMOŚCI WPŁYW MA RZECZYWISTY SPOSÓB UŻYTKOWANIA BUDYNKU

Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z dnia 8 marca 2017 r., sygn. I SA/Gd 1367/16

Przedmiotem sprawy było ustalenie wysokości stawki podatku od nieruchomości wobec budynku, który w ewidencji gruntów i budynków figuruje jako budynek rekreacyjny - letniskowy, podczas gdy w rzeczywistości wykorzystywany jest on do celów mieszkalnych.

Organ podatkowy, ustalając tę stawkę, wziął pod uwagę jedynie przeznaczenie budynku w ewidencji. Ponieważ w ewidencji budynek nie został zakwalifikowany jako mieszkalny, organ uznał, że podatnik nie mógł skorzystać z preferencyjnej stawki podatku, nawet jeżeli w rzeczywistości budynek pełnił funkcję mieszkalną.

Wojewódzki Sąd Administracyjny natomiast uwzględnił skargę podatnika i orzekł, że - ustalając klasyfikację budynku - organ podatkowy powinien przede wszystkim ustalić rzeczywistą funkcję użytkową budynku. Jeżeli budynek zaspokaja podstawowe potrzeby mieszkaniowe właściciela, a jego parametry techniczne umożliwiają zamieszkanie w nim przez cały rok - to taki budynek należy zakwalifikować jako budynek mieszkalny.

Informacje o budynku zawarte w ewidencji gruntów i budynków nie są zatem niepodważalnym dowodem na przeznaczenie budynku, natomiast organ podatkowy badając sprawę powinien każdorazowo ustalić okoliczności faktyczne związane z rzeczywistym użytkowaniem danego budynku.

Wyrok nie jest jeszcze prawomocny.

MAŁŻEŃSKA UMOWA MAJĄTKOWA A PODATKI

Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 31 maja 2017 r.,
sygn. akt II FSK 1236/15

W omawianym orzeczeniu, Sąd oceniał kwestię skutków podatkowych zawarcia małżeńskiej umowy majątkowej, mocą której rozszerzono wspólność majątkową małżeńską „przenosząc” do niej nieruchomość, jaka dotąd stanowiła majątek osobisty jednego z małżonków (męża). Kolejno, nieruchomość została przez małżonków sprzedana z przeznaczeniem środków ze zbycia na inną nieruchomość zakupioną dla celów mieszkalnych.

Organy podatkowe próbowały zakwalifikować środki ze zbycia pierwszej nieruchomości do przychodów małżonki podlegających opodatkowaniu na zasadzie art. 10 ust. 1 pkt 8 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, który to przepis nakazuje opodatkować m.in. odpłatne zbycie nieruchomości lub jej części, jeśli nie następuje to w wykonaniu działalności gospodarczej i zostało dokonane przed upływem pięciu lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym nastąpiło nabycie.

Istotą problemu w tej sytuacji zatem było to, czy rozszerzenie wspólności majątkowej małżeńskiej jest nabyciem w rozumieniu powyższego przepisu i czy w związku z tym termin pięcioletni biegnie osobno dla jednego z małżonków – w zakresie „jego” części nieruchomości - od chwili, kiedy rozszerzenie wspólności miało miejsce.

Sądy administracyjne uznały racje podatkiczki, przesądzając, że nie ma tu mowy o nabyciu nieruchomości w rozumieniu przytoczonej normy prawa podatkowego, albowiem umowa rozszerzająca wspólność majątkową małżeńską ma jedynie charakter organizacyjny, kształtuje ustrój majątkowy między małżonkami inaczej niż ustawa – a na jej podstawie nie następuje wydzielenie części nieruchomości na rzecz jednego z małżonków. Nadal małżonek, który pierwotnie był uprawniony do tej nieruchomości, zachowuje pełnię swoich praw – albowiem wspólność majątkowa małżeńska jest wspólnością niepodzielną – nie tworzy ułamków przynależności każdego z małżonków.

**OBOWIĄZEK ZAPŁATY PODATKU PRZY PRZEKSZTAŁCENIU SPÓŁKI KAPITAŁOWEJ
W SPÓŁKĘ JAWNĄ**

Uchwała Składu Siedmiu Sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 15 maja 2017 r., sygn. II FPS 1/17

Orzekając w składzie 7 sędziów, Naczelny Sąd Administracyjny przesądził, że zmiana umowy spółki polegająca na przekształceniu spółki akcyjnej w spółkę jawną podlega opodatkowaniu podatkiem od czynności cywilnoprawnych.

Postępowanie w tej sprawie zainicjowała spółka akcyjna, która - zamierzając przekształcić się w spółkę jawną - skierowała wniosek o wydanie interpretacji podatkowej zawierającej odpowiedź na pytanie, czy taka czynność będzie podlegała opodatkowaniu w zakresie podatku od czynności cywilnoprawnych. W ocenie spółki okoliczność, iż cały majątek zgromadzony przez spółkę (kapitał zakładowy, kapitały zapasowe) stanie się majątkiem spółki jawnej, a akcjonariusze jej wspólnikami oraz fakt, że nie zostaną wniesione żadne inne wkłady, ani nie zwiększy się grono wspólników - powinny świadczyć o braku obowiązku podatkowego. Spółka stała na stanowisku, że tylko w przypadku, gdy majątek spółki jawnej byłby większy od majątku spółki akcyjnej, to ta nadwyżka podlegałaby opodatkowaniu.

Organy podatkowe i sądy administracyjne nie podzieliły jednak tego stanowiska.

W skardze kasacyjnej skarżący zarzucił naruszenie przepisów dyrektywy Rady 2008/7/WE z dnia 12 lutego 2008 r. dotyczącej podatków pośrednich od gromadzonego kapitału. Skarżący wskazał, że zgodnie z przepisami tej dyrektywy spółka osobowa w rozumieniu przepisów kodeksu spółek handlowych jest zaliczana do spółek kapitałowych, a restrukturyzacje spółek kapitałowych nie podlegają opodatkowaniu.

Naczelny Sąd Administracyjny, oddalając skargę, orzekł, że Polska zdecydowała się o wyłączeniu spółek osobowych spod zastosowania tej dyrektywy. Zgodnie z art. 9 dyrektywy, na użytek nakładania podatku kapitałowego, państwa członkowskie mogą zdecydować o nieuznawaniu podmiotów, o których mowa w art. 2 ust. 2 za spółki kapitałowe. Naczelny Sąd Administracyjny orzekł, że wprawdzie ustawodawca zdecydował się objąć zakresem ustawy o podatku od czynności cywilnoprawnych (który stanowi podatek kapitałowy) zarówno spółki kapitałowe, jak i osobowe, nie oznacza to jednak, że na gruncie dyrektywy należy traktować te spółki jednakowo. Samo rozróżnienie w ustawie spółek kapitałowych i osobowych świadczy o skorzystaniu przez Polskę z prawa opcji uregulowanego w art. 9 dyrektywy, tj. wyłączenia spod jej zastosowania spółek osobowych.

III. INTEPRETACJE PRAWNE

WYJAŚNIENIA URZĘDU REGULACJI ENERGETYKI W ZAKRESIE AUDYTU ENERGETYCZNEGO PRZEDSIĘBIORSTWA

Na stronie Urzędu Regulacji Energetyki ukazały się wyjaśnienia związane ze stosowaniem ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej (Dz. U. z 2016 r. poz. 831) w zakresie obowiązku sporządzania audytu energetycznego przedsiębiorstwa.

Urząd wyjaśnia, że do audytu zobowiązani są tzw. duzi przedsiębiorcy - co oznacza, że chodzi o podmioty, które nie spełniają definicji przedsiębiorcy średniego i jednocześnie nie są małym przedsiębiorcą, albo mikroprzedsiębiorcą. Dla przypomnienia przytoczono definicję średniego przedsiębiorcy zawartą w art. 106 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Wyraźnie także wskazano, że polskie regulacje prawne nie nakazują badania powiązań - czy to kapitałowych, czy to osobowych - między przedsiębiorcami, dla ustalenia, czy dany przedsiębiorca należy do kategorii dużych przedsiębiorców.

W zakresie sposobu ustalania średniorocznego zatrudnienia, niezbędnego dla określenia rodzaju przedsiębiorstwa - Urząd wyraźnie wskazał, że brane są tu pod uwagę jedynie osoby zatrudnione na podstawie stosunku pracy. Nie wlicza się tu zatem osób zatrudnionych na podstawie umów cywilnoprawnych. Nadto, wyjaśniono, że wobec funkcjonowania różnych metod kalkulacji średniorocznego zatrudnienia - przedsiębiorca ma prawo zadecydować, która metoda znajdzie zastosowanie jako oddająca w sposób najlepszy faktyczny poziom zatrudnienia.

Urząd odniósł się także do podmiotów leczniczych niebędących przedsiębiorcami w rozumieniu ustawy o działalności leczniczej (np. samodzielne publiczne zakłady opieki zdrowotnej), wskazując, że podmioty te nie mają obowiązku przeprowadzenia omawianego audytu - skoro nie są przedsiębiorcami, choćby nawet prowadziły one typową działalność nastawioną na zysk.

Odmienną ocenę zaprezentowano natomiast wobec spółdzielni mieszkaniowych - wskazując, że posiadają one status przedsiębiorcy, choć z założenia prowadzą działalność nieobliczoną na zysk. Niemniej audyt energetyczny obejmuje w tej sytuacji nie wszystkie budynki, jakimi gospodaruje spółdzielnia (a więc gdzie energię zużywają osoby posiadające spółdzielcze prawa do lokalu) - ale budynki, w których spółdzielnia bezpośrednio prowadzi działalność, a więc gdzie to ona, jako przedsiębiorca, zużywa energię.

Jednocześnie wskazano, że „przedsiębiorcy posiadający system zarządzania energią certyfikowany przez niezależny podmiot zgodnie z normą PN-EN ISO 50001, którzy w ramach tego systemu przeprowadzają regularnie przeglądy energetyczne, są zwolnieni z obowiązku, o którym mowa w art. 36 ust. 1 ustawy, tj. przeprowadzania co 4 lata audytu energetycznego przedsiębiorstwa” oraz, że „przeglądy energetyczne przeprowadzane regularnie przez posiadaczy systemu zarządzania energią zgodnego z normą PN-EN ISO 50001 odpowiadają swoim zakresem wymaganiom minimalnym audytu energetycznego przedsiębiorstwa, o których mowa w art. 37 ustawy”.

